

Τύποι κυνηγῶν ἐν Ἀθήναις.

ΤΟ ΚΑΤΩ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἀγαθὲ μοι κύριε Κ. Φ. Σκόκε,

Πρῶτον, ἀντιγράψω σᾶς αὐτόν, ἐπιστείλαντά μοι τὰ ἐπόμενα:
 «Προτίθεμαι ἐπὶ τῷ προσεχεῖ νέῳ ἔτει 1886 νὰ δώσω κάτι
 »τι νέον εἰς τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον, ἦτοι Γελοιογραφικὸν
 »καὶ Σατυρικὸν Ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ νὰ συγκεντρώσω
 »τὰς λεπτοτέρας καὶ ἀττικωτέρας εὐφυΐας τῶν παρ' ἡμῖν δημο-
 »σιολόγων. Θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε ἄρά γε τὴν συνδρομὴν σας ... κτλ.»
 Τὴν συνδρομὴν μου, τό γε νῦν ἔχον, δὲν θὰ σᾶς ἀρνηθῶ, προ-
 θυμούμενος ἵνα προσθέσω κἀγὼ μεταξὺ τῶν λεπτοτέρων
 καὶ ἀττικωτέρων εὐφυϊῶν τὰ περαιτέρω, καὶ οὐδὲν στυ-
 στελλόμενος μηδὲ φοβούμενος μὴ διὰ τὴν ἀξίωσιν ταύτην ἐξε-

λεγχθῶ ὡς κακὸς οἰηματίας· τολμῶ δὲ μάλιστα νὰ προκλέσω τὰς ἐπικρίσεις οἴουδῆποτε ἀρνηθησομένου τυχόν ἐν αὐτοῖς τὰς ἀρετὰς, ἃς περιζητεῖτε διὰ τὸ ὑμέτερον Ἡμερολόγιον.

Εἶνε σειρά ποιημάτων, ἐπιγραμμάτων μᾶλλον, διστίχων ἢ τετραστίχων τῶν πλείστων, βριθόντων, ἂν δὲν ἀπατώμαι, γνησίας ἀστείότητος, λεπτῆς εὐφυΐας, φιλοπατρίας τε καὶ εὐβουλίας· ἔστι δ' ὅπου κροταλίζει καὶ ἡ σατυρική ὑσπληγξ, καθ' ἃ ἀπεκδέχεται ὁ ἀναγνώστης εἰκάζων ἐκ τοῦ τίτλου τῆς ὑμετέρας βίβλου.

Γινώσκωμεν τί λέγεται menu ὑπὸ τῶν γαλλίζόντων ἐπὶ γευμάτων καὶ συμποσίων, ὅπου πολλὰ καὶ ποικίλα τὰ παρατεθησόμενα ὄψα· ἄλλως, ὁ Ἀθήναιος θὰ μᾶς τὸ ἐξήγει (συγγνώμην διὰ τὸν ἀναχρονισμόν) ὡς γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας, λέγων ὅτι «ἔθος ἦν ἐν τοῖς δεῖπνοις παραδίδοσθαι γραμματιδίον τι, περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων, ἐφ' ᾧ εἶδέναι ὅτι μέλλοι ὄψον φέρειν ὁ μάγειρος.»—(Ἐν Δειπνοσοφιστάς, βιβλ. Β', χωρ. 33). Λοιπὸν δύνασθε, κύριέ μου, νὰ σημειώσητε ἀπὸ τοῦδε ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν παντοίων καὶ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων τῆς ὑφ' ὑμῶν παρασκευαζομένης καλῆς πνυδαισίας, ὅτι θὰ ἔχητε καὶ ἐξ ἐμοῦ ἐπιδόρπιόν τι «Τὸ κάτω τῆς γραφῆς» καλούμενον.

Μόνον παρκαλῶ, μὴ μου ἐλέγξητε τὴν οἴησιν, μηδ' ἐκ τῶν προτέρων κατειρωνευθῆτε χαρακτηρίζων με ἐκ τῶν ἤδη λελεγμένων ὡς ὑπερφιάλως περιαυτολόγον· γεύσασθε καὶ ἴδετε· ἀφοῦ δὲ ἀποπίητε ὑμεῖς τε καὶ οἱ προσκεκλημένοι μέχρις ἐσχάτης σταγόνας, τότε καὶ μόνον τότε εὐαρεστήθητε καὶ νὰ ζητήσητε ἐπὶ τῆς φιάλης, ἣν ὑμῖν προσφέρω, τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ πιστεύω ὅτι ἀπρόοπτον θὰ ἐκπλήξῃ ὑμᾶς τε καὶ τοὺς συνδαιτυμόνας ἀνεξαίρετως.

Πολὺ πλυνᾶσι, Ἑλληγι,
ἐὰν τὸ ἀπαγγέλλειν
τὴν δόξαν τῶν προγόνων
νομίζης εὐτυχίαν

θὰ εὐτυχήσης μόνον,
 ἂν σὺ ὡς τὴν ἀρχαίαν
 ἐκείνην ἱστορίαν
 δημιουργήσης νέαν.

“Ὅστις ἐνδύξως τελευτᾷ
 ἔζησεν ἤδη ἀρκετὰ.

“Ὅστις εἰς αὐτὸν τὸν βίον
 χρήσιμος δὲν ἠδυνήθη
 νὰ γενῆ εἰς τὸν πλησίον,
 κατὰ λάθος ἐγεννήθη.

“Ὅταν εὐτυχῆς ’στὸ σκότος
 τί χρειάζεσαι τὸ φῶς;
 ἀμαθῆς, κ’ εἰς ὅλα πρῶτος—
 τύφλαις νάχη ὁ σφός.

“Ὅταν ὁ γέρον πλούσιος ἔδιδε τὴν εὐχὴν του
 λέγων εἰς τὸ παιδί του
 «Ἐγὼ εἰργάσθη ἀρκετὰ ἐπὶ ζωῆς μου, ἄρα
 » σὺ ἀναπαύσου», ἔδιδεν ἀντὶ εὐχῆς κατάρρα.

Εἰς ὃν τινα δι’ αὔριον διήνυσε τὸν βίον του,
 τρεῖς λέξεις τὸ μνημεῖόν του
 ἂν ἔφερε, θὰ ἔφθανε·
 «Χωρὶς νὰ ζήση πέθανε».

(Εἰς νεογνόν.)

Ἔρχεσ’ ἐν τῷ κόσμῳ κλοίων
 ἐνῶ γύρω σου γελοῦν·
 εἴθε νὰ γελᾷς ἐκπνέων
 καὶ οἱ ἄλλοι νὰ θρηνοῦν.

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος
 ὃ ἂν ἀνθῆ μαραίνει·
 — Ναί, ἀλλ' αὐτὸς καὶ μόνος
 πᾶσαν πληγὴν ἰαίνει.

Σεμνὸν ἀπήτει τάφον,
 ἴσως διότι ἤγειρε ζῶν διὰ τῶν ἰδίων
 χειρῶν του μαυσωλεῖον,
 εἰς στήλας τῶν εὐεργετῶν τὸ ἔνομά του γράφων.

Σφάλλει ὅποιος καμαρίωση
 'μέρα πρὶν καλονυκτώση,
 κ' εὐτυχῆ πρὶν τὰ τσιτώση.

Διὰ τὰ μεγάλα βάσανα, διὰ τὰ μεγάλα βάρη
 ἐπλάσθησαν οἱ βασιλεῖς κ' οἱ δυστυχεῖς γαιδάροι.

(Φ ρ ι δ ε ρ ι κ ο ς ὀ μ έ γ α ς)

(Πρὸς τὴν σύζυγον.)

Αὐτοὺς τοὺς τόπους δὲν παραιτοῦμεν;
 Δὲν ἐβαρύνθης τὴν ξενιτεία;
 Ξένοι 'στὰ ξένα θὰ κατοικοῦμεν
 καὶ εἰς αὐτά μας τὰ γηρατεία;

'Ας ἐπανέλθωμεν 'στὴν πικρίδα·
 μᾶς ἔλκει μ' ὅλα τῆς τὰ δεινά·
 'γύρισα κόσμον καὶ πλεῖστα εἶδα,
 πλὴν σὰν τὸν τόπον μας πουθενά.

Δυστυχισμένος ὅστις τὸ δῶμα
τῶν προπατόρων του πικραῖτα
καὶ εἰς τὸ γῆρας τρέχει ἀκόμα
διὰ ν' ἀπαντήσῃ τὰ περιττά.

Δὲν μὲ μέλει τί γνωρίζεις
'πέ μου τί 'μπορεῖς καὶ κάμνεις νὰ ἰδῶ τὸ τί ἀξίζεις.

Τὶ παρχόδοξον 'στὴν Ρώμη!
σχεδὸν ὅλοι της οἱ δρόμοι
ὡς στολίδι ἀράδ' ἀράδα
ἔχουν ἀπὸ μιὰ κ . . . .
Σ' ἔλεγαν τὸ πάλαι Ῥώμα
ὅς σὲ λέγουν τώρα βρόμα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Πῶς ὀνομάζουν;
Ποῖον σκοῦφον βάζουν,
ἀντὶ τὸ βράδυ, κάθε πουρνὸ,
καὶ τὸ κεφάλι
ἀφοῦ τὸν βάλῃ
δὲν φέρει σκοῦφον, μένει γυμνός;

(Ἡ φ ε ν ά κ η .)

Σ' αἰγιαλοὺς ἐλληνικοὺς σχεδὸν λησμονημένῃ,
ἀπὸ σκληροῦς Ὀθωμανοῦς κεῖμ' ἠρωῖς σφαγμένῃ.

Μὴ μ' ἀνγχαμματίσης,
διότι μαῦρη γίνομαι καὶ δύσμοιρος ἐπίσης.

(Ἡ ν ἦ σ ο ς Ψ α ρ ά .)

Φίλε κύριε Σκόκε,

Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω εἰς ταῦτα, ἢ ὀλίγους τινὰς « φθόγ-
γους ἀλύρους » ἔτι ἐξ ἐμοῦ, ὅτι τὰ ἔπη ταῦτα συνέλεξα πρὸ
πολλοῦ ἐξ αὐτογράφου τοῦ ποιητοῦ αὐτῶν· οὗτος δὲ ἦν ὁ μα-
καρία τῇ λήξει φίλος μοι ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΛΑΣ, περὶ οὗ ὡς ποιη-
τοῦ, βεβαίως οὐδεὶς εἶχε μέχρι τοῦδε ὑποψίαν, πολλοὶ δ' ἴσως
οὐδὲ περὶ τῆς εὐγενείας τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, οἷα ἐμφαίνε-
ται εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ἔπη, γραφέντα οὐχὶ ἵνα δημοσιευθῶσι
πώποτε· καὶ μόνον λοιπὸν εἰς μαρτυρίαν, ὅτι τὸ ἀντίγραφόν
μου εἶνε ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ ὑποφαίνομαι.

Ἰω. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσης

Ἐν Ἀθήναις, κατ' Αὐγούστον τοῦ 1885.

